

njegove smrti dovršio Anselmo de Boodt. Kolunićev zemljak, ostrogonski nadbiskup Antun Vrančić, doveo ga je 1568 u Beč na dvor cara i kralja Rudolfa, koji ga je imenovao »dvorskim portretistom, slikarom i vajarom«. U Beču je živio sve do svoje smrti. Ovdje nastaju i njegova najznačajnija djela, potretni bakrorezi najznatnijih ličnosti na bečkom dvoru, među njima i portreti njegova zaštitnika nadbiskupa Antuna Vrančića. Ima od njega i nekoliko geografskih karata i veduta. Kolunić se smatra posljednjim pretstavnikom tehnike Marcantonija Raimondija. Kristeller ističe izvanrednu čistoću i jednoličnost u vođenju linija i prekrasni sjaj tonova na njegovim bakrorezima. U njegovu kasnijem radu utječu na nj nizozemski majstori. U svojim portretima povodili su se za Kolunićem Jean Rebel (odlični francuski bakrorezac potkraj XVI stoljeća) i njemački bakroresci XVII stoljeća Matija i J. F. Greuter, koji su djelovali u Rimu.

U Šibeniku se rodio oko godine 1538 (gdje je umro 1592) i bakrorezac *Natale di Girolamo Bonifazio* (Natalis Bonifacius Sibenicensis). Rezao je u bakar slike F. Zuccara, Tiziana i Rafaela. Prvi je njegov poznati bakrorez (po Tizianovu sv. Jeronimu) datiran 1571. Djelovao je u Rimu, a po svoj prilici i u Mlecima. Ima od njega i geografskih karata i veduta. 1590 izveo je bakroreze za djelo Domenica Fontane »Della Trasportazione dell' Obelisco«, na kojima je prikazao podizanje čuvenog obeliska na trgu sv. Petra u Rimu god. 1586.

Baročnog slikara *Federika Benkovića* (Federighetto da Dalmazia, Bencovich Schiavon) prikazao je prvi u nas Ivan Kukuljević Sakcinski 1859, ne mogavši utvrditi ni vrijeme ni mjesto njegova rođenja (koje bi, po njegovu mišljenju, mogao biti Dubrovnik, Hvar, Omiš ili Šibenik) ni njegove smrti. Danas se zna, da je Benković umro 8 srpnja 1753 u Gorici. Kako se u knjizi umrlih goričke crkve sv. Hilarija kaže, da je umro u 76 godini života, rođen je on godine 1677. Činjenica, da je Kukuljević 1854 u Omišu, u kući Jerolima Benkovića (»potomka« majstorova) našao dva umjetnikova autoportreta, neke njegove crteže i ploče bakropisa, dalje, da se jedan od autoportreta sačuvao još do nedavno u Omišu, a pored njega i neki dokumenti o majstorovu životu, pa najposlije i to, da se on sam potpisivao »Bencovich Schiavon«, upućuje na to, da je on doista rođen u Dalmaciji. Učio je u Mlecima i Bologni (kod Carla Cignanija). Najviše je na nj utjecala umjetnost Correggiova. 1716 je u Mlecima, gdje je bio učitelj Rosalbe Carriere. Kasnije bio je u Milanu i Beču, a onda kao dvorski slikar kneza izbornika Lotara Franje Schönborna u Pommersfeldenu i Würzburgu. Prema R. Pallucciniju danas je sačuvano od Benkovićevih djela osamnaest slika, šest crteža i jedan bakropis. Ali u najnovije vrijeme iskrsavaju češće nova, dosada nepoznata djela majstorova. (U »Strossmayerovoj galeriji« u Zagrebu ima od